TOURDEFRANS 2022

De commissie TourdeFrans stond dit jaar voor een uitdaging en wel om meerdere redenen.
Door de Covid beperkingen was in 2020 en 2021 het evenement niet doorgegaan, men wilde onderhand wel weer.
Zo moest de commissie ook de geplande tocht door Tsjechië, Slowakije, Hongarije en Italië los laten vanwege het oorlogsgeweld in Oekraïne. Dat zou anders wel heel dichtbij komen.
Daar kwam nog bij dat het de 30e keer zou zijn, dat het leerlingenkamp, oftewel Bourgkamp oftewel TourdeFrans gehouden zou worden, de lat lag hoog.

De voorbereiding

De commissie is in januari begonnen zich te buigen over mogelijke routes en bestemmingen. Ze (Philip, Gijs en Peter Z) zijn goed op elkaar ingespeeld en al gauw lag er een basis concept klaar. De taken werden verdeeld en de plannen werden verder uitgewerkt. Een probleem wat nooit een probleem is geweest, kwam dit jaar boven drijven: Men houdt niet meer van groepsreserveringen, noch in hotels, noch in restaurants. De commissie zou de commissie niet zijn als ze dat op hun eigen manier hebben opgelost.

In het voorjaar meldden de eerste deelnemers zich aan, maar kwamen er ook weer enkele afmeldingen binnen, de toestellen waren gereserveerd en beschikbaar en dan vallen er weer een paar uit. Uiteindelijk heeft de commissie een paar vliegers moeten teleurstellen, omdat er te weinig toestel capaciteit was.

Het vertrek

Voor je het weet, is het zondag 3 juli, de dag van vertrek. 7 toestellen met totaal 15 vliegers en 4 partners zijn er klaar voor. Om 09.30 uur stijgen de eerste toestellen tussen de wolkenflarden op richting Trier-Föhren, onze 1e koffiestop. De bewolking loste al rap op en vanaf dat moment is het alleen maar CAVOK geweest. Al hebben we één dag een vlucht moeten uitstellen vanwege CB's, maar daarover later meer.

Track 2 ging naar Freibourg im Breisgau waar op een paar honderd meter van het veld een restaurant was gereserveerd voor de lunch.
Daarna ging het door naar onze eindbestemming van die dag – Annecy - Frankrijk. Een prachtige route die liep over het meer van Neuchâtel, over het meer van Genève om vervolgens te landen

direct aan het meer van Annecy.
Degenen die hoog genoeg zaten, hadden a;ls toetje nog uitzicht over het Lac de Bourget.
Annecy is al een paar keer verkozen tot de meest aangename stad van Frankrijk om te wonen. We kunnen dit alleen maar bevestigen. Het was dan ook geen straf, dat we daar een extra dag hebben moeten blijven, omdat we de Alpen richting de Povlakte niet konden oversteken vanwege veel onweer overdag. In Annecy zelf bleef het prachtig weer en de meesten hebben het meer rondgefietst (40 km) en een paar helden namen nog een duik in het meer zelf.
Doordat we Ferrara (net onder Bologna) hebben moeten skippen, zijn we de volgende dag via Fayence (Fr) rechtstreeks naar Calvi op Corsica gevlogen. Een klein uurtje over zee. Fayence heeft 3 grasbanen, waarvan 2 bestemd voor zwevers.
Het is veld is hobbelig, maar om er te lunchen is het de moeite van het omvliegen waard. Niet voor niets komen bewoners uit de hele omgeving naar het vliegveldrestaurant.

Corsica

In de verte doemt het eiland Corsica op en je bent inmiddels door Nice approach al overgezet naar Bastia approach. Je kijkt als amateurvliegertje tegen zo'n groot (onbekend) veld op, maar dat is eigenlijk helemaal niet nodig. Het is zelfs makkelijker dan Seppe aan te vliegen. De verkeersleider laveert je via diverse virtuele waypoints op zee richting de baan en zet je op tijd over naar de tower en die zegt eenvoudig "report righthand base 18" en vervolgens "cleared to land 18".
Helaas kreeg een van de toestellen bij het uitrollen een lekke band, maar kon gelukkig op de baan blijven. Een paar uur verder en 2 vliegers volledig uitgedroogd, was de klus geklaard en was het vliegtuig weer in orde. Dat uitdrogen is trouwens wel adequaat verholpen met enkele flesjes water en afgeblust met een paar glazen heerlijke "1664".

De geplande rustdag werd benut door Calvi te verkennen, door te relaxen aan het strand of door een boottocht naar Scandola, een Unesco erfgoed aan westkant van het eiland te maken. De PH-VSQ crew had de vrije dag benut om het eiland van bovenaf te verkennen en kwam terug met enthousiaste verhalen hoe mooi het Corsica wel niet is.

Italië

Dan is het alweer donderdag en zijn we over de helft. Buiten het afrekenen van de landingsgelden, verliep het vertrek op Calvi soepeltjes, "cleared voor take off en report E". De route naar onze eerste stopplaats in Italië liep over Bastia, het eiland Elba, de CTR van Pisa om daarna te landen op Lucca. Voor een van onze vliegers bekend terrein, want een paar jaar geleden is hij vanuit Nederland te voet daar naar toe gewandeld. Een hele prestatie, maar geef mij het vliegtuig maar. Lucca is een klein veld met verharde baan en verder weinig faciliteiten. Vlug door naar onze lunchbestemming

“Voghera”. Dat liep echter anders dan gepland. De lunch hebben we nooit gezien, want bij het naderen van het veld kwamen we - en hiermee bedoel ik alle piloten - erachter dat het veld gesloten was vanwege een tekort aan brandweer. Achteraf vonden we het in een Notam terug, maar die begon eerst in het Italiaans. Vandaar de misser waarschijnlijk.
Goed voor de oefening zullen we maar denken, dus uitwijken naar onze eindbestemming “Albenga”. Mooie uitdaging om door de control zone van Genua te vliegen met veel RT. Albenga ligt verscholen achter een heuvelrug en je vliegt een mix van base en final. Kwestie van te voren goed het kaartje bekijken. Het ene toestel landde op de 09 en de andere weer op de 27, want er stond weinig wind. We vertoefden de avond in Alassio, het Italiaanse Saint Tropez en we hebben ons geen minuut verveeld. Het vliegveld Albenga heeft naast de centrale hal met beperkte horeca faciliteiten een heel exclusieve lounge met bibliotheek waar je je ogen uitkijkt. De neuzen van de privéjets komen nog net niet door de grote raampartijen naar binnen. Stel voor dat de “gasten” meer dan 10 meter moeten lopen, dat kan toch niet!

Frankrijk

Langzaam gaan we richting huiswaarts en vertrekken we op tijd uit Albenga om de hitte een beetje voor te zijn. Een prachtige route, eerst langs de kust richting Nice om al klimmend richting het noordwesten te gaan. Heel toevallig zien we Fayence nog een keer onder ons liggen.
Na een goed uur vliegen komt GAP Taillard in zicht en nemen we contact op met de toren en verwelkomt ons wel een heel bekende stem met Nederlands accent. Zit die Jacqueline Tinga op de toren. Sommige mensen lukt ook alles, wel leuk. Lunchen op Gap is altijd feest. Vanaf het overdekte terras heb je uitzicht over het hele veld en de kwaliteit van het eten stelt nooit teleur. Er is ook een Pilot shop waar je nooit met lege handen uit komt. Het oorspronkelijke plan was, dat we zouden doorvliegen naar Villefranche-Tarrare, maar de

meerderheid wilde graag Bourg en Bresse nog eens zien. Via het dal van Grenoble, TDP VOR en Perouges landden we op Bourg. Dat is vergane glorie, gewoonweg een dooie boel op het hele veld. Tot onze verrassing stond de caravan er nog steeds en lagen de flessen Cola, water en de barbecues er nog in. In 2019 waren we daar voor het laatst. Een nieuw vloertje kan de caravan wel gebruiken. Bourg is nu definitief exit voor ons. Gauw vertrekken naar onze eindbestemming van die vrijdag, Beaune Challanges waar de heerlijke Bourgognes op ons stonden te wachten. Net zoals op alle andere velden die we hebben aangedaan, verliep het verkrijgen van de nodige taxi's soepel. Langer als 20 minuten hebben we nergens moeten wachten. Een unicum in deze tijd. Beaune met zijn vele wijnwinkeltjes, proeflokalen, de oergezellige zaterdag markt en natuurlijk het Hospice de Beaune, blijft de moeite van een bezoek waard. In het restaurant hebben we met een lekkere Crémant de Bourgogne getoast op het "leven" van Frans Luxembourg, de man die 30 jaar geleden het initiatief van dit zomerkamp heeft genomen. Wat zou hij genoten hebben als hij ons een week zo bezig had gezien.

België/Nederland

Je raadt het al, het is zaterdag en tijd om naar huis te gaan. Degenen die hun partner bij hebben, maken geen haast, maar de getrouwden onder ons weten dat de "plicht" roept om in het weekend weer thuis te zijn, nog afgezien van het feit dat er ook nog werkenden onder ons zijn.
Om de week goed af te sluiten, vlogen we eerst naar Namen om er te lunchen en restte ons nog een vluchtje over bekend terrein terug naar Seppe.
De 30e editie van de zomervliegweek is weer een geslaagde happening geweest, er is veel vliegervaring opgedaan, op mooie velden geland en vooral veel plezier gehad met vliegvrienden onder elkaar. Er zijn heden ten dage niet meer zoveel verenigingen te vinden waar nog interesse is in groepsactiviteiten en waar men iets voor elkaar over heeft. Gelukkig is dat bij Vliegclub Seppe niet het geval.

Op naar 2023.

Pierre du Sable